

LÉVAY ÚJSÁG

2023 VÁLOGATÁS

Alkotókörösök Kazinczy nyomában

Levél Kazinczy Ferencnek

Tisztelt Kazinczy Uram!

Bátorkodtam tollat ragadni, hogy Önnek - mint a nyelvújítás kiemelkedő alakjának - leírhassem véleményemet a költészet fontosságáról, küldetéséről, a mai modern társadalomban betöltött szerepéről, illetve arról, hogy a személyes életemre milyen hatást gyakorol.

Eszembe jut „számtalan szebbnél szebb gondolat”, amikor azt kérdezik tőlem, mit is jelent a költészet. Hosszasan lehetne erről írni, de talán a valósághoz legközelebb állva akkor fogalmazok, amikor azt mondom: a költészet maga az élet. Többről szól, mint a költő kényszeres rímfaragási vágya és a bonyolultan kibontakozó metaforákkal és megszemélyesítésekkel tarkított strófák. A versek az ember életében egyik napról a másikra vándorolnak. Ott vannak a szép és bús pillanatokban, gyönyörködtetnek, szörnyülködtetnek, szórakoztatnak, megríkatnak és elgondolkodtatnak. Bármilyen gyors változáson is megyünk keresztül, különösen a XXI. században, a digitalizáció és az informatikai forradalom korszakában, amelyben a társadalmunkból szép lassan elveszni látszik az egymásra odafigyelés, elhidegülünk, burokbá zárkózunk, gépekkel kommunikálunk az emberi kapcsolatok építése helyett, a líra egy örökös kapaszkodót nyújt azok számára, akik hisznek még egy színes, élménydús, túlsorduló érzelmekben gazdag, kreatív és szabad világban. Békével fogadja barlangjába a mindennapi bajok zaja elől menekülő lelkeket, helyettünk beszél, amikor a félelem eluralkodik rajtunk, és nem merjük kimondani érzéseinket.

Magam is ámulok nap mint nap azon, hogy milyen erővel tud a hatalmába keríteni egy-egy verssor, játékos rím, minden érzékemre mélyen ható szinesztézia, hogyan érintenek meg láthatatlan ujjával a leírt betűk, melyek szavakat, gondolatokat alkotva üzenetet küldenek, reményt adnak, ösztönöznek a kitartásra akkor, amikor nehezebb napjaimon úgy érzem, könnyebb volna mindent feladni, abbahagyni és átadni magamat a teljes megsemmisülésnek. Olyan, mintha Isten a költészetten keresztül ölelne magához szorosán, és megakadályozná, hogy magával rántson a fájdalom.

Számomra felemelő érzés, hogy ennek a hatalmas, egész életre szóló élménynek aktív részese lehetek saját alkotásaimon keresztül. A versírás és köztem létezik egyfajta bensőséges kapcsolat,

melyben egyikünk a másik nélkül nem érzi magát egésznek. Én kiírok magamból mindent, ami sziklaként nehezedik rám, a mű pedig rákapcsolódva érzékeivel a szívemre önmagát formálja.

Nemcsak lélekgyógyító terápiát jelent az alkotás, hanem lehetőséget is kínál arra, hogy jelzést adjak a világnak a bennem zajló folyamatokról, egy darabot nyújthassak át az olvasónak magamból. Ezzel a hatalommal óvatosan kell bánni. Veszélyes eszközként szolgálhat a tömegek megtévesztésére, és kellőképpen népszerűsítheti a valóság látszatát keltő hamiskás érzéseket. Attól lesz igazán élő egy vers, és vele együtt akkor maradok én is hiteles, ha hagyom, hogy a toll hegyét a papíron a szívem vezesse, és teljesen lemeztelenítve belsőmet megtisztalem a befogadót az őszinteséggel. Megkímélem a sablonos fordulatoktól, ha kell, a lehető legegyszerűbben fogalmazok.

Ösztönzően hat a költőre, a legmélyebben rejtőző képességeit is felszínre hozhatja, és újszerű meglepetéseket tartalmazhat, amikor megjelenik egy ihletet adó forrás. A legjobb példa erre magam vagyok. Nagyfokú szerénységgel állíthatom, hogy azok a legszebb, legkifejezőbb műveim, melynek alanya az egyetlen múzsám. A szerelmi líráim receptjének elengedhetetlen fűszere, az általam említett őszinte, tiszta érzések legfőbb kulcsa. Ki merem jelenteni, hogy hiánya erősen megsínylené költői szárnypróbálgatásaim jövőjét.

Ha Kazinczy úr megbocsátja nekem eme hosszúra nyúló filozofálgatásomat, úgy érzem, méltóságteljes tisztelgés lenne még kiegészítésként megemlíteni a magyar irodalom azon remek klasszikusait, akik - a múzsám mellett - a korokon átívelő, örök érvényű igazságokat és témákat boncolgató műveikkel nagy hatást gyakoroltak rám Csokonaitól Berzsenyiig, Petőfitől Arany Jánosig, a Nyugat nemzedékeiről és a XXI. század kiválóságairól már nem is beszélve.

Örömmel és büszkeséggel tölt el, hogy lehetőségem nyílt levelet írni Önnek, a magyar nyelv legnagyobb mesterének. Izgatottan várom választát.

Tisztelettel:

Őszinte híve,
Tóth Lőrinc Ágoston

Kelt: Miskolc, 2023. október 1.

Astír-himnusz

Míg a nappal sugárzó angyala
nyugtával dicséri magát,
s megfáradtan hajlékába tér,
Astírom, a legszebb csillag
a zord egek sötétjével dacol.

Fényt adó Istennőm!
Meleg érintésed mosolyt csal
rajongó férfiúid arcára.

Lennék bár száraz falevél az őszben,
hogy gazdafámra szelíden kacsintva
tudasd velem:

„Élve akarlak tudni.

Védve leszel a haláltusától
a ködös sártengerben
vacogó gallyak között.

Köntösöd leszek, ha a tél dere
csípi majd védtelen ereidet.

Ha tavasz nyílik,
s álmodból kábán ébredsz,
az első, mit meglátsz,
egy ártatlan hóvirág legyen.”

S én azt kívánom:

Legyél te, Astírom,
ez a hóvirág!

Erőmet abból nyerhessem, hogy
Benned gyönyörködhetek!

Mint csillag-korodban az égen,
úgy fénylesz a földön
harmatgyöngyeiddel szirmodon.

Értéked, ha június kopogtat,
aranykalászkokban hordozod tovább,
s táplálva éhező népedet
megmentője vagy a nyárnak.

Eső vagy, ha én szomjazó talaj,
s Napod vagyok,
ha leszel kies mezőm.

Ha szeretsz: örökké élek.

Ha megvetsz: többé nem remélek.

Csepeli óda

Hontalan vagyok,
Nálad lelem hazám,
Hol boldog csúfság
A plátói szerelem.
Tovafut hulláma
Kéklő mezején
Szíved hangjának.
A szél erőre kap,
Miként a Királyerdő
Zöld lombjai közt
A túlsó partra sodor
A szerelmes Duna.
Hűvös nyári lágyság,
S belül zord pokol tüze.
Így jár az, ki eszét
A szívnek áldozá.
Összefutó levelek játéka.
Mi szép, mily gyöngye ez
A tükör édes vízmezején!
A nád sűrűje szomorún
Hajtja álomra fejét
Arcod nesztelen árnyain,
Mik habbuborékokként
Rajzolják tenger-messzi
Képed az ég óvó tekintete felé.

Erőre kap a vihar szele.
Eszményi kegyetlennel
Fenyíti az idillt.
Lelkem tükrének zápora
Összhangra kél a Dunával,
S a felhők fölött a Nap
Sugárkoszorúját morcosan takarja.
E képzet a valóságot
Épp így fedi szemem előtt.

Esti séta

Wahjo egy nyugodt kikötőváros valahol délen, ami a világ leghíresebb pontjai közé tartozik köztudott földrajzi helyzete miatt. Az emberek hiszik és vallják, hogy ez a város a Föld legdélebbi része, és annak horizontján túl csak a végtelen semmi van – ha van egyáltalán valami. Emiatt rengeteg pletyka terjed a városról. Vannak akik azt hiszik, hogy a városban – az örök csend miatt – néma szellemek és élőholtak laknak. Valójában a város egyetlen zajos helye a könyvtár, amit már évek óta kocsmaként hasznosítanak, mert arrafelé többen tudnak inni, mint olvasni.

Aznap, mint minden kedden és pénteken újabb rakománnyal teli hajó vetett horgonyt a kikötőben. Kipakolás után a fáradt és leginkább szomjas legénység első útja a kocsmába vezetett a kocsmárosné legnagyobb örömére. A matrózok sorra rendelték a jobbnál jobb alkoholokat, egyre jobban mulattak a zenére, és egyre kevésbé tudták maguknál tartani a kezüket a csinos kiszolgálólányok közelében. Természetesen a sok részeg hamar egymás tokának ugrik akár a legkisebb dolgokért is, ezért a zene hangját estefelé felváltotta a pofonok, az erőteljes ütések, a kiabálások és a bútortologatás hangja.

Ahogy a Nap eltűnt a láthatárról Wahjora olyan sűrű köd telepedett, hogy alig láthatott bárki két méternyit maga körül, a hőmérséklet pedig pár perc alatt szinte mínuszba esett. A matrózok lassan kitántorogtak a kocsmából, és a szállásuk felé vették az irányt alkoholtól szédült fejjel énekelgetve. Csoportjuktól egy ötvenes éveiben járó – kicsit hasas – férfi maradt le, kezében egy nagy vodkásüveg talált helyet, amiből dülöngés közben kortyolgatott. A csöndet egy magas női hang törte meg, ami hiába énekelt szomorúan, csak egy angyalhoz lehetett hasonlítani. A lemaradt férfi megbabonázva hallgatta azt a tündéri hangot, miközben nem vette észre, hogy megállt és a köd egy részét figyeli. Az ének egyre halkabb lett, majd teljesen elhalt. A férfi zavartan bámult a hang után, de csak megrázta a fejét és a szállása felé indult. Útja egy homokos helyen vezetett át, ahonnan reggel tökéletesen látni a távoli zátonyt, és ahol reggel és napközben kirándulók és nyaralók fürdenek. A férfi a köd miatt nem figyelt a lehetséges bukkánókra, emiatt hamar a homokban fetrengve találta magát, a kezéből az üveg vodka kiesett, ami miatt kénytelen volt végig nézni amíg a homok megitta helyette a bódító italt. Morogva próbált feltápáskodni a földről, majd ügyetlenül porolta le magát a homokot, miközben a mozdulatai eléggé szakadoztak, hogy ne essen el a saját lábában. Kábult szemekkel nézett körül, de sehol se látott semmit... nem nagyon

tudott vele törődni, csak elindult egy irányba, amit jónak talált. Magabiztosan ment egészen addig amíg a lába valami hideg, nedves dologba nem ért, átátatva a csizmáját és nadrágszárát. Káromkodó rohamát a nemrég hallott angyali hang szakította félbe, ami egyenesen előle hangzott. Részeg agya feltételezte, valami csinos hölgy – mert ilyen hanggal senki sem lehet csúnya – eljött egy esti fürdésre, és azért olyan szomorú mert túl magányos. Mosollyal az arcán ment beljebb a vízbe, mert ő már csak tudja milyen veszélyes egy védtelen hölgynek sötétben egyedül úszkálni, és neki, mint tisztelettudó és önzetlen férfinak meg kell védenie. Ahogy beljebb haladt a lágy hullámokban meghallotta a pancsolás összetéveszthetetlen hangját. A köd minden lépésével egyre sűrűbb lett, de ez őt nem érdekelte, egészen addig amíg egy zátonycsoporthoz nem ért, ahol megpillantott egy női alakot. Az alak rápillantott szinte világító kék szemeivel, majd beleugrott a vízbe, maga után egy sellőfarkat húzva. A férfi hirtelen azt hitte káprázik a szeme, de a tengeren töltött éveknek hála agya mélyéből előhalászott kósza információkat a nem emberi lényekről, és leginkább a vízi nimfákról. Testében szétáramlott az adrenalin amikor eszébe jutott, hogy a szirének húsevők, és hogy nagyon halálosak tudnak lenni. A férfi próbált megfordulni és elmenekülni, de a lába valami pikkelyes dologhoz ért, ami hamar összekötözte alsó végtagjait, majd a víz alá rántotta. Esését egy hangos üvöltés, majd csobbanás kísérte. A víz alatt megpillantotta a női alakot, ahogy a pikkelyes farkát lába és dereka köré tekerte, ahogy kezeivel a kezeit lefogta, és ahogy egyre erősebben szorította.

A szirén őszinte élvezettel és imádattal nézte a férfi szenvedését; ahogyan a levegője kezdett fogyni, ahogy a küzdelmei egyre gyengébbek lettek, ahogy az élet kezdte elhagyni a testét. A nimfa boldog hangot hallatott, majd a tengerész utolsó kapálózásával egyidőben elharapta a nyakát, ezzel vörösre festve a tengervizet maguk körül.

Aznap este a városiak hallottak valami lágy kellemes hangot énekelgetni boldogan, ami hamar nyugodt álomba ringatta őket, mintha minden a legnagyobb rendben lenne. Másnap reggel pedig a másnapos matrózok mindent átkutatva keresték eltűnt társukat, amíg a víz a partra nem mosta a szétszaggatott ruháját. Azóta nem beszéltek arról a napról.

Versek

A szó ami annyira fáj: te
A szó ami annyira fáj
csupán 2 betű mégis
emlékek ezrei, ha nem
tízezrei lepik el gondolataim,
csak ez egyetlen szó hallatán: TE.

Te vagy kiért éjszakákon át sírtam.
Te vagy az ki mosolyom elvette, de
mégis visszadta.
Te vagy az ember akit mindenhez
kötni tudok életem során.

Csupán 2 betű mégis
szívemig hatol,
mint a kés mit már ezerszer
belém döftél.
Ez az a szó ami annyira fáj.

Bro, I'm done with you
Bocs, hogy ezt mondom
de tényleg.

Belefáradtam a hazudozásaidba
a félreérthető jeleidbe
amivel a napjaim keseríted.

Megérdemelném őszinte
szavaid és tiszta cselekedeteid.

De még ha nem is a tiédet
akkor is megérdemelném azt
a szeretet miatt a

szívem könnyörög már hosszú
ideje.

Megérdemelném azokat a
mesebeli pillanatokot, te
mégis elveszed ezt tőlem.

Olyan vagy mint egy pióca
egy soha el nem szakadó lény
lennél.

Leszívod minden boldogságom
feltöltöd saját ürességeddel
hátha észre se veszem és
amint újra boldogságra
tenném kezemet, te valahogy
mindig megelőzől...

bocs, hogy ezt mondom
de tényleg.

üvegszilánkok

azt hiszem bocsánatot kellene kérnem tőled.

azt hiszem most menni fog.

sajnálom, hogy éveken keresztül végignézve rajtad gyűlölettől szikráztak szemeim.

sajnálom, hogy bármikor bármiféle rossz döntést hoztál, tudtam, hogy másokért tetted de téged büntettelek érte.

sajnálom, hogy mindig úgy éreztem azt érdemled, amit az emberek adnak neked.

hogy az első adandó alkalomkor löktelek minden toxikus ember karaji közé, és még csak meg sem kellett szólalniuk.

elég volt egy szép mosoly.

sajnálom, hogy olyanokat vágtam a fejedhez miszerint nem vagy elég és sosem leszel az.

és sajnálom, hogy sosem értékeltem, hogy a csodás ember aki vagy, ő az életem része.

sajnálom, hogy amikor mindenki elfordult tőled, én is ezt tettem.

sőt, én voltam az első.

hogy bármiféle rosszat mondtak neked én voltam közülük a lehangosabb.

sajnálom, hogy annyi éven keresztül csak azt tudtam emlegetni, hogy sokkal jobb voltál a múltban.

hogy, mindent megtettem, amit csak lehetett, hogy eltaszítsalak magamtól.

esélyt sem adtam annak, hogy megtudjam ki is vagy valójában.

hogy elhittetem veled, hogy senki sem szeret téged majd téged hibáztattalak, azért mert elhitted.

sajnálom, hogy amikor csak te voltál ott minden rossz döntésemnél és minden könnyel áztatott párnámat figyelve, akkor sem becsültem meg, hogy TE velem vagy.

sajnálom, hogy át kellett vészelned minden bántást, amit tőlem kaptál.

sajnálom, hogy nem voltam hálás érte.

sajnálom!

sajnálom az elpocsékolat éveinket.

és elképesztően sajnálom, hogy csak mostanra érett meg a büszke mosoly az arcomon a tükörcépünket nézve.

de megígérem, hogy mostantól százszor jobban foglak szeretni mint eddig bármikor, kedves én, mert végre belátom, hogy mikor senki sem lesz ott, együtt fogunk túllendülni a világvégén.

szeretettel: tőled: hozzád

20 óra 5 perc

írja a telefonom képernyője azzal a szöveggel együtt, hogy a “készülék 30 másodperc múlva kikapcsol”

de a buszom csak 300 másodperc múlva érkezik meg és az akkumulátorom elég kicsi százaléka és a remegő kezeim biztos nem fékezik meg.

nagyjából 17 másodperc múlva újból úgy kell tennem mintha valami sorsdöntő üzenetet gépelnék az üvegfoliámat ütögetve,

bízva abban, hogy senki sem szólít le miközben az jár a fejembe, hogy már csak 10 másodpercem van addig, ameddig újra eszembe jutsz.

10 másodperc előkeresni és kibogozni az egyébként sem működő fülesem, hogy az emberek azt higgyék zene dallamára követi a mozgó térdem az ütemem, pedig csak a szívverésem lelassítása a cél.

3

2

1

20 óra 7 perc

nagyszerű

már csak 180 másodpercem van kizárni az összes gondolatot a fejemből, ami azt sugallja az égre nézve te is azt gondolod, hogy ugyanazt az égboltot nézzük.

mert az a lány biztos nem gondol ilyesmikre.

vagy mégis?

boldog vagy, ha azt mondom már én sem feltétlenül rád gondolok?

hogy az én lábnyomom mellett is látszódtak már különböző emberekkel, különböző lábnyomok?

és igen, tetszett már hogy tetszek valakinek.

tetszett a kék szeme és, hogy pontosan a szöges ellentéted,

de akkor mégis miért jut róla eszembe a kongó ürességed?

vagy talán az enyém.

ő konkrétan a legteljesebb ember, akit ismerek és még mindig azt juttatja eszembe, hogy olyan üresen hagytál, de teee legalább sebezhetetlen maradtál.

120 másodperc és itt van az a rohadt busz.

oh, már látom is, épp fordul a kanyarban, de mikor magam elé nézek látom, hogy három háromszor akkora vállú férfi és egy tescós szatyrú néni előzött meg.

azta

itt állok majdnem 300 másodperce és ők pedig beelőznek negyed ennyi idő alatt?
tényleg ennyire nem számít?

legszívesebben rá ordítanék az előttem álló és egy fejjel alacsonyabb néniére, hogy “A
BARÁTOKKÖZT NEM KEZDŐDIK HAMARABB CSAK, MERT HAMARABB
TETSZIK LEÜLNI A REKLÁM ELÉ” de nyilván meg sem szólalok, mert amúgy is ez csak
egy ártatlan néni, én pedig csak egy lány vagyok, aki épp zsepi maradékok és rágóspapírok
között keresi a buszjegyre szánt apróját a zsebében, és hirtelen el is felejt félni, hogy nem találja.
mert amikor a tescós szatyrában kutató néni megtalálja amit keres és hátrafordulva
elmosolyodik egy 200-assal a kezében rajövök, hogy igen baszki, ez az amiért megéri élni!

Jenei Petra Adrienn

Pecsét

Számra lehelsz csókot,
de lelkem melegszik fel tőle,
ajkaiddal érintkezik az enyém,
mégis közben szívünk forr egygé.
Derekam köré fonod karjaid,
fejed óvatosan nyakamhoz hanyatlik

S

most már nyakamra hintesz óvatos csókot,
megpecsételve azt a sorsot,
mit Isten nekünk rendelt,
mikor megteremtette
a nőt és a férfi embert.

Szeptember 8.

Röpke pillanatok,
vagy hetek eredménye?
Idáig jutottunk,
s most csak annyit kívánok:
ne legyen vége.
Ne legyen vége,
mert megszerettem,
őt magamhoz közel engedtem,
ha nincs velem, úgy érzem hiányzik,
már csak egy dologra lennék kíváncsi:
tudja-e, hogy neki már ígéretet tettem,
hogy amíg nem muszáj, el nem ereszttem?

Röpke pillanatok,
vagy napok eredménye?
Mellette nem gondolok ürességre,
elűzi félelmeim, ölelésének melegsége,
A keze a kezemben biztonságot jelent,
nekem otthont, nyugalmat teremt,
néhány apró bók, ami szebbé teszi a napom,
az érzés, hogy neki tökéletlenül is tökéletes vagyok,
kimondatlan s mégis élő gondolatok, érzések,
azt hiszem mindketten ismerjük az egymáshoz vezető térképet.

Ha a szerelmem...

Ha a szerelmem egy hatalmas óceán,
én leszek a víz:
elmosom fájdalmad,
kimosom sebeid,
hagyom, hogy morajlásom megnyugtasson,
ha félelmeidbe lépsz

Ha a szerelmem egy nagy bolygó,
mi leszünk a lakói,
együtt, ketten, míg világunk, a világ
a galaxisban el nem hanyatlik.

Ha a szerelmem egy apró csillag,
mi vagyunk a fénye,
kik beragyogják egymás éjjét
egymásért élve

S

Ha a szerelmem egy életen át tartó szívdobbanás,
te vagy és leszel az egyetlen számomra,
soha senki más.

Tegnap kezét fogott Velünk az Isten

Tegnap kezét fogott veled az Isten;
Zokogtál.
Levágtdad utána kezeidet.

Tegnap kezét fogott vele az Isten;
Zokogtál.
Megtagadtad utána cselekedeted.

Tegnap kezét fogott velem az Isten;
Sírtam.
Azóta nem mosom kezeimet...

Évforduló

Minden lélek megtartatik benne.
Isten kegyelme,
Sokaság szeretete,
Kéken világít az éjfékete.
Olykor elfog az érzés cselekedete;
Látni mindazt mit kétszáz év teremtett.
Cibálni az értelmet, mint színész lelke,
Inni az örömrre, mint Feketeszárú cseresznye.

Nézni, mit alkotott olykor a por, meg az idő,
Esetlenből, bukottból felemelőt.
Márvány sokszor, mintsem törött szikla,
Zuhanó ködben volt kilátástalan,
Egyesült a test és az eszme,
Talprahelyezte, megszerettette, hátára vette.
„Innen szép győzni”-megtette.

Szerelmet, örömet, kedélyt;
Ínséget, félelmet, beletörődést.
Nehéz sorsú fulladozást, eseteket,
Hátán cipel mindeneket,
Árván hagyott lelkeket.
Zihál, táplál, megnyugtat, kegyelmet teremt...

A szerb

Csak azt feledném, azt a szerbet,
ki ifját hordta kézen, hogy a levegő is megdermedt.
Ott volt hát, ott, amott, hol keserűbbek a fellegek,
a gyerek nem zavartatta magát, pont őket kereste.
Úgy állt apja mellett, mint egy cseppszülött ő, s
egy redvás csecsemő.
Minden tekintetet magának élvezhetett;
hiába bújt el: nem sok szerb fordul meg a Búza téren.
A gyerek pislákolva figyelte a hős magyarországot.
magyar ész, magyar erő s magyar akarat ont
kedélyt; mindenáron.
Veszve az Isten: mondta szerbül az apjának,
majd cigarettára gyújtott, lassan szállt a füst, álltak
kéz-a kézben, s a gyerekből, ki egy órája apjának volt fele;
felnőtt cseperedett.

Nagyok leszünk! - drámarészlet

Tisza: *(leül naplót írni)* Kilencvenkilenc április három. Ma az egész napot Katalin töltöttem. Minden ajkáról csüngő mondat közben látom rajta a menyasszonyi fátylat. Bekoronázta az egész napom. A nap végét egyedül a Farkas rontotta el dühkitörésével. Nem kapta meg a szerepet. Tehetséges ember, de sosem kap semmi jó szerepet. Kivéve a Tartuffe-ben, mert ott megkapta Damis szerepét, aki Orgon fia. De általában így is ő kapja azokat, akire sajnálják a nagy színészeket. Például egy takarító, vagy egy lecsúszott pap szerepét. Ez egész életét elrontja, a szakmája, bár őt ez nem érdekli. Bármennyire akarja itt hagyni ezt a kis színházat, ahogy ismerem, nem fogja. Folyamatosan szid mindenkit, legtöbbször rosszul érzi magát a próbákon is, amikor úgy van feladata, de mindig élvez, amikor kiáll a közönség elé játszani. Nem cserélné el azt az érzést a világ minden pénzéért sem. Nem egy pénzéhes ember. Inkább a szerelmet keresi, de azzal sosem jár sikerrel. *(kimegy)*

Vágyva várok, várva vágyok

A kopasz hegygerincek hátán,
majd abban a bizonyos órában
eljön az igazság,
mikor kapkodva keresed szerelmem
nyomát.

De én várok rád,
és ugyanabban az éles fényben,
újra fűt a régi vágy.

Negyed hétkor suttogás,
némán élvezzük a napnak ezt a
baljós óráját.
Csak várok, és várok rád.
Mint az elfojtott harang hangját,
úgy vonzolom a csend titokzatos
átkát.

megváltás gyümölcse

már nem keresem boldogságom...
felforrt indulataim felé pezsdés-szerű
a búcsúzásom
amit le is húzok, mint egyfajta
orvosságot
talán egy kicsit ihatatlan
tuszkolom magamba holtfáradtan

én ma a megváltás gyümölcsébe haraptam,
ízlelem is én azt egymagamban

viszont te... te megíratlan
szenvetél halált elsápadtan

disposition sacrée

ezüstszerű a Csend.
aranszerű a Halál.
semmibe révednek
a freskók alakjai.
néha leesik egy-egy
vakolatdarab.

az ágy vetetlen.
gyűrött selyemtakaró.
két behorpadt párna.
a Vágy elaludt. nem csoda,
mozgalmas éjszakája volt.

még pislákol a lámpa.
gyenge fényillat lengi körül.
szép, antik darab.
prűd, kecses; porlepte.

az unott objektum
lassan csipeget a
szubjektum cafatjaiból.
lebegő diszpozíció -
dúdoló, sötét Semmi.

csak tér van. dohos, öreg falak.
idő nincs. megerősakoltuk,
beleélveztünk és hagytuk elhalni.

ordít a repedt márványpadló.
magába temeti e két testet,
melyek megfáradva,
véres ágyékokkal fekszenek
az élettelen Csend hideg mellkasán.
en attendant que la chère Liberté vienne.

la lune

**beragyog a Hold
tisztas barátságos
fehér és erős
mégis ölelő
nem tolakodó**

**a fényillat körüleng
megbabonázza
a legbigottabb
mátert is s kéri
hogya felnézzen rája
lásson tisztán
újra szűzi ésszel**

**egyesíti istent s a sátánt
zeuszt és hádészt
szeléné örök erejében**

**nem oly durva vad
mint a Nap - káin lelke
inkább lassú kimért
mégis hatalmas
felpezsdít újjáépít**

**rabul ejt s átölel az
öreg Éj szürke
végtelennek tetsző erdejében
s ha reánézel
tudatja veled:
élsz**

Busz az iskolába

„De hát az ember nem arra született, hogy legyőzzék. Az embert el lehet pusztítani, de nem lehet legyőzni.”

Ernest Hemingway

Reggel volt, kora reggel, szinte még hajnal. Hiába hozta előre a nyár közeledte a napfelkeltét, fél 6 körül még szürke félhomály uralkodott a faluban. Ennek ellenére a kakas felkukorékolt már majdnem minden utcában. A macskák korai sétára indultak az aszfalt mentén, amit a kutyák ugatással díjaztak.

Ármin szapora léptekkel haladt végig a kihalt mellékutcákon - embert nem is nagyon látott, csak a házak udvarán serénykedő gazdákat, akik korán felkelnek állataik megetetésére. Az orrát fel sem emelte az aszfaltról, a földet nézte maga előtt, közben gyorsan, állandóan haladt.

Hátán tömött táská volt, iskolába igyekezett. Az utat busszal kívánta megtenni, mint azt elemi óta szokása volt. A 5 óra 40 perckor érkező járatot nézte ki magának, amire a főút melletti buszmegállóban szállt fel mindig is. A megállótól kis cseréptetejű, zsalus házuk 10 perc sétára volt, ami különösebb gondot nem okozott neki egyik reggel sem. De ez a reggel más volt. Otthon, induláskor nem találta a matematika feladatgyűjteményét, de biztos volt benne, hogy ott bujkál valahol, csak jobban szét kell néznie. Meg is találta az alvó kisöccse ágya alatt, bár nem emlékezett már arra, hogy hogyan került oda. Ezzel a szöszmötöléssel veszthetett nagyjából 15 percet, vagyis még oda érhetett 40-re, de jól tudta, hogy a busz jó pár perccel hamarabb szokott jönni. Nyargalnia kellett volna, de túl álmos volt még hozzá - ráadásul nem akarta, hogy tökéletesen hátranyalt frizuráját felborzolja -, inkább maradt a gyors járásnál.

Nagy volt a tét: a következő busz 2 órával később jön csak, a buszát nem szabad lekésnie.

Végre kiért a főúthoz vezető utcába, ahonnan jó kilátás nyílt a megállóra és a főút azon részére, ahonnan a buszt várta. De nem is kellett várnia, mert a busz már ott volt, egyenesen a megálló felé tartott. A megállóban Pista bácsi állt, akit már jól megismert reggeli útjaiból adódóan - mindig érdekes történeteket mesélt neki a buszra várakozva. A busz elérte a megállót, Ármin torkaszakadtából kiabált, és integetett Pista bácsi felé. Pista bácsi biztosan szólt volna a

buszsofőrnek, hogy várja meg a fiút, ha látása és hallása nem lett volna gyenge, így a fiút észre sem vette, úgy szállt fel a buszra.

A busz ajtajai becsukódtak, nagy brummogással tovább indult. Ármin megállt, harag és szomorúság kavargott benne. Arra gondolt, hogy mit fog kapni a gimnáziumban és otthon azért, mert több órányit késik. Felötlött benne, hogy menjen haza, és színleljen beteget, de szentül hitt abban, hogy a gyávaság sosem megoldás. Az ábrándjait gyorsan elhessegette, már csak egy dolog járt a fejében: a buszt még elérheti, és el fogja érni.

A faluban közlekedő buszok néhány megállót megejtve a buszállomásra mennek, ahol megfordulnak, és egy másik útvonalon közlekedve, további megállókat érintve elhagyják ugyanarról a falut, ahonnan bejöttek. Jól tudta ezt Ármin is. Az volt az új terve, hogy elmegy a legközelebbi megállóhoz, ahol még megfordul a busz. Úgy becsülte, hogy az út további 10 percbe fog neki telni, ha nagyon siet. A buszt még így is szinte lehetetlen lesz elérnie, mert átlagos sebességével közlekedve jóval hamarabb eléri a megállót. Ármint nem érdekelte, hogy mennyi esélye van, ő elhatározta, hogy eléri a buszát, mint mindig, és eljut időben az iskolába.

A terv kieszelése és az elrugaszkodás között nem telt el fél perc se. Ármin mindenre kész volt. Immáron teljes erővel futott, lábait olyan magasra emelte, hogy talpa alig érte a földet. Hatalmas táskája ugyan súlyosan próbálta lelassítani, de nem törődött vele. Egy pillanatra azért eszébe ugrott a gondolat, hogy mi volna, ha szülei nem váltak volna el, és most apja el tudná vinni őt kocsival. Sokkal egyszerűbb lenne minden – nemcsak a reggeli indulásokkor, hanem az életében is.

Az ábrándok megint el akarták ragadni, azok a fránya ábrándok! Felülkerekedett rajtuk, figyelt lábainak mozgására és a légzésére. Nagyon hamar elkezdett izzadni, homlokáról csurgott a verejték, ami csípni kezdte szemét. Végre kizárta lelki és testi gondjait is, nem foglalkozott már semmivel, csak a busszal. Szinte látta maga előtt a nagy kopott, bordó Ikarust, ahogyan éppen beáll az állomás egyik állására, felveszi az utasokat, majd tovább indul gondolva, hogy hamarabb ér oda, mint ő. Szerette és tisztelte a buszt és sofőrét is, de minden áron meg akarta előzni. Legbelül tudta, hogy sikerülhet, csak ki kell tartania, és nem szabad hibát vétenie a továbbiakban.

Széleseben rohant végig a hosszú kisutcákon. Az igénytelen drótkerítéssel elkerített udvarokból csodálkozva nézték az elsuhanó fiút. A bámulókat nem a látvány nevetségessége vagy szokatlansága hajtotta, csak egyszerűen csodálták a fiút, akit alig tudtak szemügyre venni, olyan gyors volt.

Egyre fáradtabb lett, az izzadságtól fehér ingje rátapadt felsőtestére, lábai sajogtak, az oldala pedig rettentően szűrt, bármennyire is próbált figyelni az orron be, szájon ki módszerre, ahogy azt testnevelésen tanulta.

Érezte, hogy az út felét már rég megtette. Mikor már sokadszorra fordult le a sarkon, és a sokadik utcát hagyta maga után, új megpróbáltatás következett. Az úton maga előtt egy nagy fehér kóborkutyát vett észre. Elsőre különösebben nem foglalkoztatta, de közelebb érve észrevette rajta a veszethez vezető jeleket: szőre csapzott volt, szája habzott. Nem melleleg gigászi állat is volt, körülbelül hatvan kilót nyomhatott – körülbelül annyit, mint Ármin. Utólag állapította csak meg, hogy egy kuvasz lehetett, de ott helyben, akkor fikarcnyit sem érdekelte. Az állat az út közepén állt, a keskeny utcában nem volt lehetőség arra, hogy kikerülhesse. Habár cseppet sem félt tőle, rendkívül veszedelmesnek tűnt. Mielőtt kétségei megint eljuthattak volna agyáig, Ármin elhatározta magát. Kicsit kocogásra lassított, hogy kivégezzen tiszoráját táskájából. Kicsomagolta a szalvétából a zsíros-paprikás szendvicset, közben futott a kutya irányába. Mikor már olyan közel volt, hogy a kutya vadul ugatni kezdte – ami inkább valami hörgésre hasonlított –, elhajította az út jobb szélé felé az csalétket. Ahogy a szendvics földet ért, a kutya azonnal rávetette magát, Ármin balra kitérve továbbmehetett.

Ismételten teljes erővel futott, most már semmi nem állíthatta meg. Elérte az utolsó utcát, és már látta a végén a nagy fűzfát, ahol balra kell fordulnia, és eléri a megállót.

Megközelítette a fűzfát, már az árnyékában volt. A hajrában majdnem el is esett egy kátyú miatt, de ment tovább. Lefordult, s meglátta a buszmegállót, már csak ötven méternyire volt az út túloldalán. Ám akkor a szemé sarkában egy nagy vörösös foltra lett figyelmes, a busz volt az. Lassan közelítette meg a megállót. Ármin tudta, hogy előbb fog odaérni. Így is lett.

Még a busz előtt átvágott az úton, és a megállóba ért. Végre kifújhatta magát, mert már teljesen kimerült ettől a maratoni futamtól. Közben elkezdett bérlete után kotorászni a táskájában. Kicipzározta az elülső kizsebet, ahol pénzt és a bérletet szokta tartani. Végigsöpörte kezével a zseb minden zugát, hajlatát, de pár érmén kívül nem tapintott ki semmi mást. Gyorsan belekukkantott, és rájött, hogy valóban csak három sárga fillér virít odabenn. Ettől a felfedezéstől egészen lefagyott, minden testi fájdalma elmúlt egy pillanat alatt, helyét rettegés vette át. A busz megállt előtte.

Utolsó reménye volt, hogy valaki pont itt akar leszállni, és kinyitják valamelyik hátsó ajtót, ahol fel tud szökkenni, de ez elmaradt. Az első ajtó pont az orra előtt nyílt meg. Azonnal megcsapta a

benn áradó meleg, ez némileg enyhítette nyugtalanságát, de még mindig lesújtott állapotban volt. Lassan fellépett a buszra, odasétált a sofőr elé.

A sofőr éppen egy reszelővel tisztította a körmét, fel sem nézve megszólalt:

- Jó reggelt! Jegyet, bérletet legyen szíves mutatni.

Ármin színleg kotorászni kezdett, de jól tudta, hogy nincs miután. Bérletét minden bizonnyal otthon hagyta, de az sem kizárt, hogy az úton veszítette el.

A sofőr végül felnézett:

- Ó, Ármin te vagy az! Ül le nyugodtan.

A fiúnak akkora kő esett le a szívről, mint amekkora a földrajzkönyv egyik képén gurul le a Kilimandzsáró meredek lejtőjén. Nagy nehezen elhebegett valami köszönetszerűt, majd kényelmesen elhelyezkedett az egyik ülésen.

A busz megindult, Ármin az ablaküvegnek dőlve nézte az egymást követő fehér vályogházakat. Elhaladtak a művelődési ház előtt, aztán elhagyták az óvodát és a tanácsházat is.

Elérték a falu határát, ahol a busz nagy füstgomolyagokat kezdett pöfékelni, majd motorjának egyenletes hangja egyfajta dörmögésbe váltott át. Egyre lassabban haladtak, a végén a motor elcsendesedett, és már csak gurultak. A sofőr lefékezett, kiszállt fülkéjéből, és elindult a busz hátulja felé. Pár perc múlva visszatért, arca bosszús volt.

- El tud még indulni a busz? – kérdezte Ármin hangosan, nem bírta magában tartani.

- Ha egy szakember alaposan megnézi, akkor igen, de ma már ebből nem lesz semmi. Sajnálom.

Ármin úgy érezte, hogy további téblábolás teljesen fölösleges, ezért leszállt a buszról, és folytatta útját az iskolába – immáron gyalog.

Az út szélén haladt, tekintete ködös volt, nem nagyon érzett semmiféle behatárolható hangulatot, csak a horizontot kémlelte, és katonásan menetelt tova.

2 órába tellett, míg elérte az iskolát. A negyedik óra közepén érkezett meg, éppen történelem volt. Miután belépett a terembe, az első az volt, hogy elnézést kért a tanár úrtól, lesütötte a szemét mélyen, és elfoglalta a helyét. Hanem a tanár nem hagyta annyiban, így szólt:

- Kocsis, talán azt gondolja, hogy azért vagyunk itt mindannyian, hogy megvárjuk magát addig a tanórával, míg kénye-kedve szerint betoppan? Hát számárnak néz engem?!

Felkapták az első padosorban egy páran felkapták fejüket a tanár kiabálására, de Ármin nem. A hátsó padosorokban sokan kuncogtak, míg néhányan szánakozó pillantásokat vetettek feléje, mert tudták mi következik.

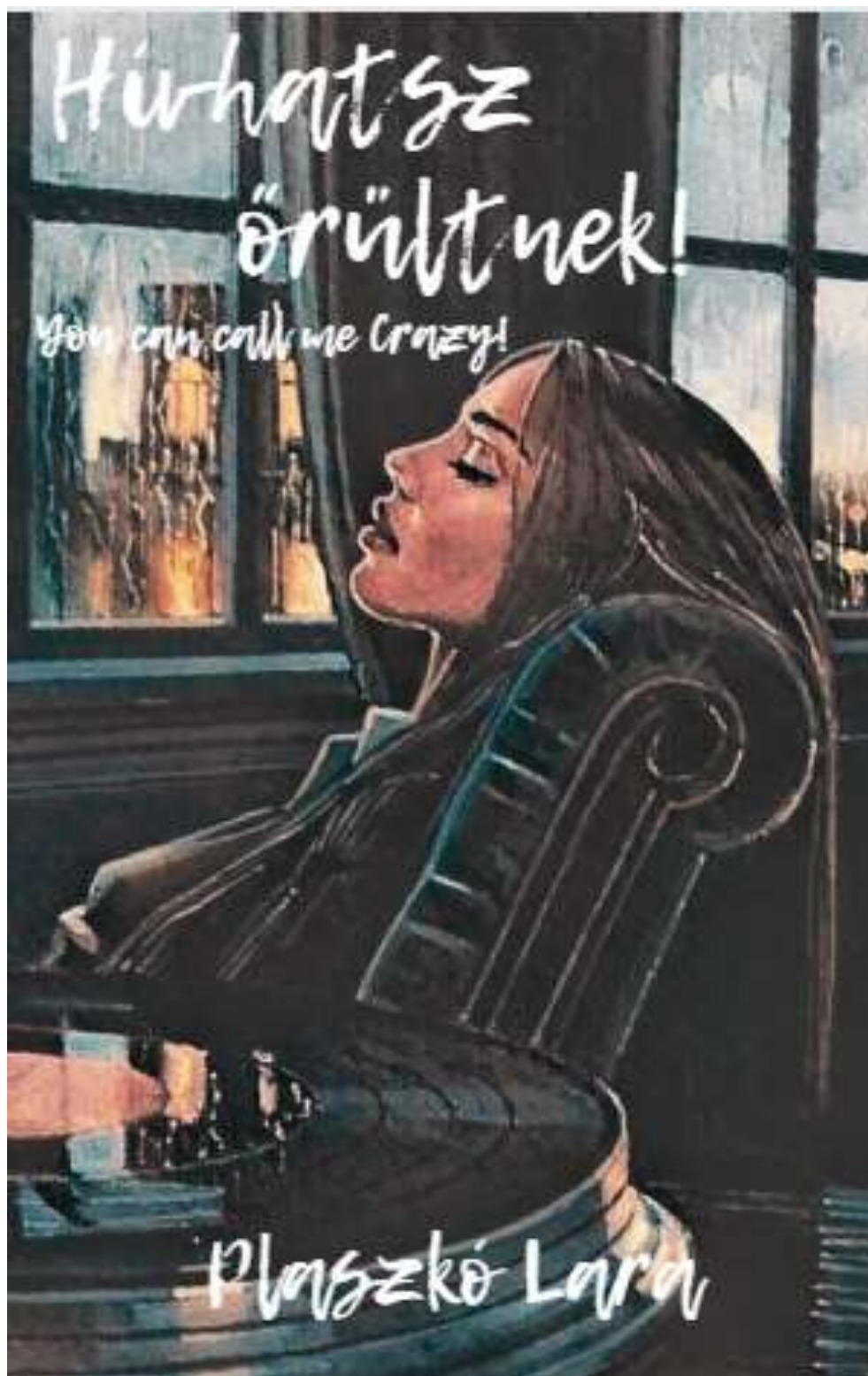
- Nem, tanár úr.

- Akkor miért viselkedik úgy, mintha külön lenne, és késik el az én órámról?! Megjegyzem lekéste az első három órát is, de az engem nem érdekel. Viszont az én órámról nem késhet el senki! - mondta fennhangon. - Kicsengetés után jelentkezzen nálam a plusz házi feladatáért, valamint holnapra várok az asztalomra egy esszét a harmincéves háború nagyhatalmi politikájáról, és következő óra elején felelni fog a teljes témakörből!

Ármin nagyjából értette a munka súlyosságát, amit kiszabott rá a tanár, de már nem nagyon figyelt oda. Halkan hallotta társainak vihogását, de nem törődött velük, nem tudnak ők semmit - gondolta. Csak a sárga falat nézte, a lekopott vakolatot, aminek helyén látszott a fal szürke belseje. Fejben messze járt. Végül arcára egy büszkeséggel teli mosoly íve kanyarodott fel.

Könyvajánló

- Wappad: laraplaszko - Hívhat sz örültnek! - You can call me crazy -

Hívhatsz Őrültnek! - részlet

47. fejezet: Harris érzelmi krízise

Bemászott a kémia terem ablakán és az egyik padra feküdt le. Hideg volt és kemény. Abban a pillanatban elgondolkozott nem ezt érdemli-e. Hálátlan fiú, pocsék barát és még pocsékabb szerető, most már pedig bűnöző is. Talán ezért lépett le az anyja is. Tudta mi lesz belőle és nem akarta végignézni. Abban a pillanatban úgy érezte csak fájdalmat tud okozni. Talán meg sem kellett volna születnie. Az apjának nem lenne ennyi baja vele. A barátja együtt lehetne Brooklynnal. A szerelme megkaphatna mindent, amit megérdemel. Üresen bámult a vele szemező LED lámpára és rágyújtott. Figyelt arra, hogy ne fűjja a tűzjelző felé ugyanis akkor nem volt ereje menekülni. Mégpedig Brooklyn valakinek ki kell hoznia a sittről, ezt pedig nem teheti meg ha mellé kerül.

Talán bele kellett volna mennie az apja alkujába. A lány már szabad lenne és nem kellene vele sem törődnie. Mindenkinek könnyebb lenne nélküle. Ám azok után, hogy megütötte az ötvenes férfit búcsút mondhatott az alkunak. Most pedig már felesleges is lenne. Már nyakig benne van és egyedül kell kimásznia belőle. Tudta, hogy nem ránthatja magával a lányt. Ő nem tudhatja meg. Nem engedheti, hogy ő is bajba kerüljön a saját hülyesége miatt.

A kemény fán fekvő kicsordult pár könnye. Bölcsebb lenne elengednie a lányt? Térden csúsznia apja előtt? Maga megoldani a gondjait? Mindig azt hitte egyedül is megállja a helyét és most szembesülni látszott a totális ellenkezőjével. Sosem érezte, hogy eluralkodnának rajta érzelmei kivéve néhány pillanatot mindig ő volt felettük. Ott és akkor viszont minden összetörni látszott. Tisztán látta minden hibájának jövőjét, hogy apja mitől óvta mindig. Érezte a fájdalmat...minden tettének fájdalmát. Apja fájdalmát, s szerelme fájdalmát. Látta maga előtt az arcukat, mikor ráébrednek mit is tett. Tudta, hogy innen nincs visszaút. Tudta, hogy inentől a drog a jövője. Totálisan benne ragadt és nem ránthat magával senkit.

Wattpad: @laraplaszko - Hívhatsz Őrültnek!